

Dosarul nr. 2ra-964/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) I. Dutca

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Anton, V. Cotorobai, A. Bostan

Î N C H E I E R E

01 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Mitrofan Valeriu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Mitrofan Valeriu
împotriva Instituției Publice ”Centrul de Excelență în Construcții” cu privire la
acordarea concediilor nefolosite, achitarea îndemnizațiilor pentru concediile
nefolosite, încălcarea dreptului la odihnă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2020, prin care s-a
respins apelul declarat de Mitrofan Valeriu și s-a menținut hotărârea Judecătoriai
Chișinău, sediul Centru din 14 noiembrie 2019,

c o n s t a t ă :

La 16 iulie 2019, Mitrofan Valeriu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Instituției Publice ”Centrul de Excelență în Construcții” cu privire la
acordarea concediilor nefolosite, achitarea îndemnizațiilor pentru concediile
nefolosite, încălcarea dreptului la odihnă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Mitrofan Valeriu a menționat că prin ordinul nr. 51 din
01 septembrie 1985, a fost angajat la Tehnicumul de Construcții din orașul
Chișinău (în prezent Instituția Publică ”Centrul de Excelență în Construcții”) în
calitate de profesor.

Ulterior, prin ordinul nr. 15-c din 30 martie 1992, a fost numit în funcția de
director-adjunct pe educație, iar la 28 mai 2002, a fost numit în funcția de director-
interimar al Colegiului Industrial și de Construcții din orașul Chișinău.

Reclamantul a reiterat că prin ordinul nr. 35-p din 12 noiembrie 2002, a fost
eliberat din funcția de director-interimar, iar prin ordinul nr. 61-p din 27 martie
2003, a fost eliberat din funcția de director-adjunct pe educație, continuând să
îndeplinească funcția de profesor.

Mitrofan Valeriu a reiterat că directorul Pelivan Valeriu a înaintat diferite plângeri organelor procuraturii, iar ca rezultat în privința sa au fost intentate 21 de dosare penale, care ulterior au fost conexe întru-un singur dosar.

Astfel prin sentința Judecătorei Grigoriopol din 20 noiembrie 2006, a fost achitat pe învinuirea în baza art. 352 alin. (2) lit. a) și e) din Codul penal, pe motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii, iar în baza art. 190 alin. (2) lit. c) și d) din Cod penal, a fost condamnat la 3 ani de închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, termenul ispășirii pedepsei urmând a fi calculat din 20 noiembrie 2006, cu schimbarea măsurii de reprimare în arest preventiv.

Prin ordinul nr. 145/1-p din 29 noiembrie 2006, a fost suspendat contractul individual de muncă, până la rămânerea definitivă a sentinței Judecătorei Grigoriopol din 20 noiembrie 2006.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2007, s-a casat sentința Judecătorei Grigoriopol din 20 noiembrie 2006 în partea condamnării, cu pronunțarea unei noi decizii, prin care i s-a stabilit o pedeapsă de 8 luni de închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere pe un termen de 2 ani.

Prin ordinul nr. 25-p din 09 februarie 2007, în temeiul art. 82 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, a fost încetat contractul individual de muncă, începând cu data de 09 februarie 2007, în temeiul deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2007.

Ulterior, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 iunie 2007, s-a anulat decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2007 și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 329 din Codul penal – neglijență în serviciu (în gestionarea Gimnaziului-liceu "Vitruviu"), cu aplicarea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 150 de unități convenționale, fără privarea de dreptul de a ocupa careva funcții sau de a exercita o anumită formă de activitate.

Prin cererea din 28 iulie 2008, a solicitat acordarea concediului de odihnă de lungă durată până la finele lunii decembrie, iar prin răspunsul din 10 octombrie 2008.

La 14 noiembrie 2008, a depus cerere de chemare în judecată, prin care a solicitat anularea ordinului nr. 25-p din 09 februarie 2007, cu restabilirea în funcție.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, municipiul Chișinău din 04 decembrie 2008, cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2010, s-a respins apelul declarat și s-a menținut Judecătorei Centru, municipiul Chișinău din 04 decembrie 2008.

Prin încheierea din 28 octombrie 2010 a Curții de Apel Chișinău, s-a considerat inadmisibil recursul înaintat de Mitrofan Valeriu.

Prin hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 15 aprilie 2013, a fost constatată încălcarea art. 13 din Convenție.

Astfel la 22 noiembrie 2013, a depus recurs în anulare împotriva deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 iunie 2007.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 iunie 2014, a fost admis recursul în anulare, s-a casat decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 28 iunie 2007 și decizia Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2007, cu dispunerea rejudecării cauzei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016, a fost casată sentința Judecătorei Grigoriopol din 20 noiembrie 2006 și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță și anume: în temeiul art. 190 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, a fost achitat din motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii.

La 27 ianuarie 2017, a depus cerere de revizuire împotriva încheierii Curții Supreme de Justiție din 18 octombrie 2010.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 18 mai 2017, s-a admis cererea de revizuire, s-a casat încheierea Curții Supreme de Justiție din 18 octombrie 2010 și decizia Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2020 și s-a restituit cauza spre rejudecare în instanța de apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, s-a admis apelul declarat de Mitrofan Valeriu, s-a casat integral hotărârea Judecătorei Centru, municipiul Chișinău din 04 decembrie 2008 și s-a restituit cauza spre rejudecare în instanța de fond.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, municipiul Chișinău din 30 mai 2018, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Mitrofan Valeriu.

S-a anulat ordinul cu privire la încetarea contractului individual de muncă nr. 25-p din 09 februarie 2007 emis de Colegiul de Construcții din Chișinău, a fost restabilit în funcția deținută, cu încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă pe perioada 09 februarie 2007 – 30 mai 2018, precum și prejudiciul moral.

Prin ordinul nr. 60-p din 31 mai 2018, a fost restabilit în funcția deținută, iar prin ordinul nr. 46-c din 07 iunie 2018, i-a fost acordat concediu din cont propriu pe perioada 04 iunie 2018 – 31 august 2018.

Ulterior, prin ordinul nr. 75-c din 29 august 2018, i-a fost acordat concediul din cont propriu pe perioada 01 septembrie 2018 – 30 noiembrie 2018.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2018, s-a casat hotărârea Judecătorei Centru, municipiul Chișinău din 30 mai 2018 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a admis parțial cererea de chemare în judecată, s-a anulat ordinul nr. 25-p din 09 februarie 2007 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, a fost restabilit în funcția deținută. În rest, cerințele au fost respinse.

Prin ordinul nr. 133-p din 30 noiembrie 2018, a fost restabilit în funcția deținută, iar prin ordinul nr. 102-c din 03 decembrie 2018, i-a fost acordat concediu din cont propriu pe perioada 01 martie 2018-28 februarie 2019, iar ulterior, i- fost acordat concediu din cont propriu pe perioada 01 martie 2019-31 mai 2019.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 03 aprilie 2019, recursurile declarate de Mitrofan Valeriu și Instituția Publică ”Centrul de Excelență în Construcții” au fost considerate inadmisibile.

La 03 iunie 2018, a depus cerere privind acordarea concediilor nefolosite pentru perioada noiembrie 2006-mai 2019, începând cu data de 03 iunie 2019, ca bază fiind salariul mediu lunar în mărime de 4 565,90 de lei, însă prin răspunsul din 06 iulie 2019, cererea sa a fost respinsă.

Reclamantul Mitrofan Valeriu, a solicitat, inclusiv prin cererea de concretizare a pretențiilor, obligarea pârâtului să-i acorde concediile de odihnă nefolosite pe perioada noiembrie 2006-31 mai 2019 (806 zile), achitarea indemnizației de concediu pentru perioada respectivă în sumă de 169 605,30 de lei, încălcarea dreptului la odihnă și încasarea sumei de 5 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 14 noiembrie 2019, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Mitrofan Valeriu.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Instituției Publice "Centrul de Excelență în Construcții" nu-i este imputabilă culpa la dispunerea încetării raporturilor de muncă pe care le-a avut cu Mitrofan Valeriu, or, pârâtul a executat dispozițiile legale pertinente în vigoare la data emiterii ordinului contestat, în condițiile în care reclamantul la acea dată era condamnat definitiv în baza unei sentințe definitive.

Deci, instanța de fond a constatat că angajatorul poartă răspundere în cazul în care este stabilită culpa acestuia, în legătură cu încetarea raporturilor de muncă și neplata indemnizațiilor pretinse.

Astfel, prima instanță a concluzionat ca fiind neîntemeiate cerințele reclamantului cu privire la acordarea concediilor nefolosite pe perioada noiembrie 2006 - 14 noiembrie 2018.

Referitor la acordarea concediilor nefolosite pe perioada 15 noiembrie 2018-31 mai 2018, prima instanță a menționat că în perioada respectivă, lui Mitrofan Valeriu i-au fost acordate concedii din cont propriu.

La caz, instanța a constatat că, în perioada dată reclamantul nu a activat, iar deoarece concediul de odihnă se oferă pentru muncă, respectiv nu-i poate fi acordată nici indemnizația de concediu, prin urmare se atestă lipsa perioadei de activitate a reclamantului, ce i-ar oferi dreptul la acordarea concediului și achitarea indemnizației.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2020, s-a respins apelul declarat de Mitrofan Valeriu și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 14 noiembrie 2019.

La 10 aprilie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Mitrofan Valeriu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Mitrofan Valeriu, în motivarea recursului a invocat că la examinarea cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei în fond, concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, precum și faptul că normele de drept material și procedural au fost aplicate eronat.

Astfel a menționat că judecătorul Curții de Apel Chișinău, Bostan Angela a

participat la examinarea a două litigii conexe.

La fel, recurentul a specificat că instanța de apel a ignorat faptul că avea relații contractuale de muncă cu Instituția Publică ”Centrul de Excelență în Construcții”, care era obligată să-i acorde concediile de odihnă nefolosite.

În consecință, recurentul a relatat că i-a fost încălcat dreptul constituțional la odihnă pentru perioada anilor 2006-2019.

La 01 iunie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, însă date referitor la recepționarea de către intimat a cererii de recurs, la materialele cauzei lipsesc.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 05 martie 2020, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 10 aprilie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mitrofan Valeriu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mitrofan Valeriu.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru